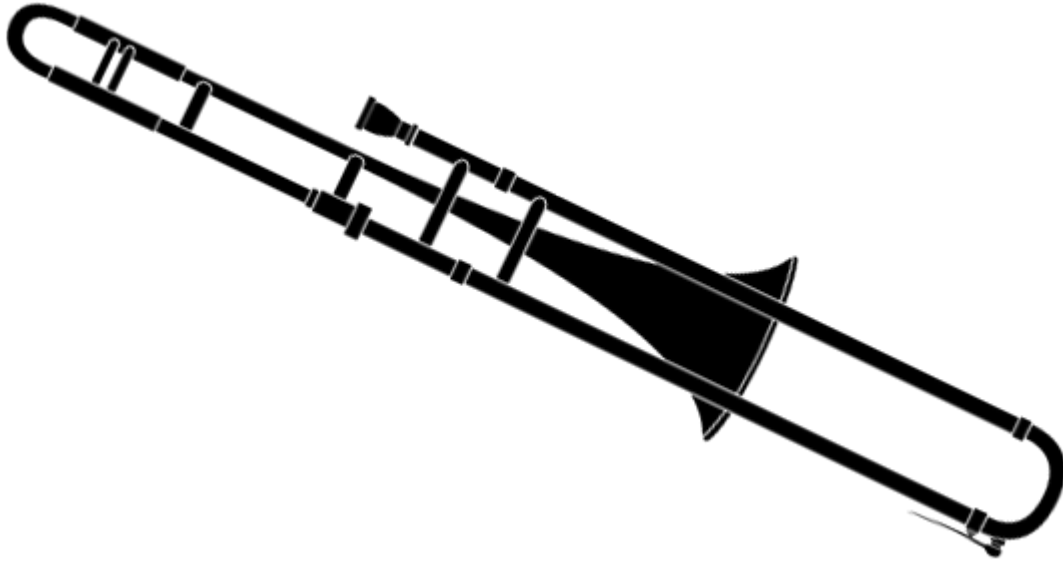

Puzon

Specjalnością puzonu jest płynne przechodzenie od jednego do drugiego dźwięku, co nazywa się [glissandem](#).

Puzon różni się pod względem budowy od innych instrumentów dętych blaszanych. Zamiast wentyli ma suwak, którym zmienia się wysokość dźwięku. Zbudowany jest z dwóch długich metalowych rurek w kształcie litery U, które połączone są ze sobą, tworząc literę S. Jedna z nich zakończona jest kociołkowatym ustnikiem, a druga czarą głosową. Poprzez wsuwanie i wysuwanie suwaka można zmieniać wysokość [dźwięku](#).

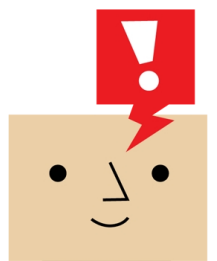
Puzony pojawiły się w XV wieku, a w kolejnym stuleciu robiono je w różnych rozmiarach i stosowano w grupach, przede wszystkim w muzyce przeznaczonej dla miejskich lub dworskich zespołów muzycznych. **Wielu kompozytorów pisało na trzy puzony, odpowiadające głosowi altu, tenoru i basu. W XVIII wieku kompozytorzy zaczęli stosować puzony w orkiestrach.** Uważano, że dają bardziej szlachetne brzmienie niż [trąbka](#), dlatego zaczęto używać ich w muzyce kościelnej. Pierwszym kompozytorem, który wykorzystał puzon w [symfonii](#) był [Ludwig van Beethoven](#), a w [romantyzmie](#) szczególnie lubił go francuski kompozytor [Hector Berlioz](#).

W orkiestrze symfonicznej grają zwykle 3 puzony. Instrument ten wykorzystywany jest także w orkiestrach dętych i wojskowych.

O puzonie opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

dr hab. Iwona Lindstedt

- Najsłynniejszym duetem puzonu z głosem ludzkim jest *Tuba Mirum* z *Requiem* [Mozarta](#). W XIX wieku puzony były stałą częścią zespołów dętych, które wykonywały przede wszystkim transkrypcje

dzieł orkiestrowych oraz aranżacje popularnych i patriotycznych melodii. W napisanej na taki zespół *Grande symphonie funèbre et triomphale* Hectora Berlioza solo puzonu zajmuje całą część drugą.